

er en Forskjel, som den ærede Landsthingsmand ligesaavel som jeg veed at gjøre og fastholde.

Strøm: Jeg beklager blot, at jeg ikke er bleven bedre oplyst, end jeg var iforveien.

S. Nielsen: Jeg vil dog forsøge at gjøre det tydeligt for den ærede Landsthingsmand, at Mindretallet ikke har sat dette Udtryk uden at tænke sig Noget derved. Naar Præsten offentlig forkynnder Ordet, udøver han en Sjælesørgervirksomhed; Alt, hvad Præsten som Præst foretager sig, har Hensyn til Sjælens Vel. Men naar han som Præst henvender sig til den Enkelte for sig og siger: Du er Manden! og saa formaner ham eller trøster ham, saa er det hans egenlige private Sjælesørgervirksomhed, hvilken han som Præst udøver med en særegen Forpligtelse og en særegen aandelig Myndighed. I denne hans Sjælesørgervirksomhed skulle Menighedsraadets Medlemmer ikke indblande sig, saaledes at de lige nu have vi ved at blive Menighedsraadsmedlemmer faaet Deel i Præstens Bemyndigelse til ligeledes med en højere Autoritet at træde frem og tale saaledes, men de skulle kun vedblive at have den Ret og den Pligt, enhver Christen har imod den anden. Præsten har en højere Forpligtelse, og derfor har han ogsaa en større Ret end de Andre. Det vil vist Enhver erkjende, at de snarere taale en Formaning af Præsten end af en anden Medchristen. Præstens særegne Stilling som Sjælesørgere er en ganske anden end den, en Christen indtager ligeoverfor sin Medchristen.

Strøm: Ja, det forekommer mig virkelig, at Forholdet ikke er blevet bedre klaret ved det, der nu blev fremført. Naar den ærede Taler sagde, at det, som de ikke maae gjøre, er at deeltage i den egenlige Sjælesørgervirksomhed, saaledes at de faae nogen Bemyndigelse til med en særegen Autoritet at træde op, saa staaer der ikke Noget derom i Paragraphen. Der staaer: „uden dog at indblande sig i den egentlige Sjælesørgervirksomhed,“ det vil sige, den private Sjælesørgervirksomhed, og det kan ingen Paragraph forbyde nogen Christen,

selv om han er saa uhyffelig at blive valgt til Menighedsraad.

Ministeren for Kirke og Undervisningsvæsenet: Det forekommer mig rigtignok, at der skal en sær Ubillie til for ikke at opfatte Betydningen heraf. Jeg troer, at Enhver, der har været geistlig, vil føle den overordentlige Forskjel, om han træder op i Kraft af et bestemt givet Kald eller ikke. Hvormeget man endog bestræber sig for at erstatte en anordnet Virksomhed med den mere frivillige og tilfældige Omsiggribet i Paavirkningen, troer jeg ikke, at Kaldets Betydning skulde være saaledes udslettet, at man ikke skulde kunne forstaae det, og jeg kan ikke begribe, hvorledes det skulde være vanskeligt at forstaae, at man stiller Medlemmerne af Menighedsraadet paa forskjellig Maade, naar man gjør det til Noget, der er Pligt for dem som Medlemmer af Raadet, at deeltage i Sjælesørgervirksomheden, hvorved man stiller dem anderledes end de øvrige Medlemmer i Menigheden — eller ikke. Jeg finder derfor, at det ikke er paa nogenjomhelst Maade vanskeligt at forstaae dette Forslag. Jeg skal isvrigt for mit Bedkommende bemærke, at jeg troer, at Bestemmelsen i denne Paragraph vil give sig, om jeg saa maa sige, af sig selv. Det vil komme af den Aand og det Liv, der er i Institutionen. Jeg tilstaaer, at Loven kan give Anthydninger, men det bliver til et dødt Bogstav, naar der ikke er Aand tilstede, der vil gjøre det døde Bogstav overslødigt. Jeg har derfor ikke lagt nogen overmaade stor Vægt derpaa, men jeg kan ikke nægte, at det glæder mig at see, at Udvalget har optaget de Hovedtræk, som Udvalget antydede, og som vi overalt — hvormeget Troesforskjel der isvrigt maatte træde frem — maae være enige i at stræbe efter at gennemføre i Livet i en sand christelig Njærlighedsaand og som skal være Prøvestenen paa, hvorvidt Troeslivet hos den Bedkommende enten mere er et Mundsvær eller en religiøs Overbeviisning. Hvor der er en religiøs Overbeviisning — hvor forskjellig en Form den end har — ville Alle dog mødes i det, der her er nævnt som Formaal for Menighedsraadets Virksomhed, og jeg mener der-